

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Institutiones Canonicae Sive Ius Ecclesiasticvm

Wiestner, Jacob

Monachii, 1706

LXXVII. Rationi congruit; ut succedat in onere, qui succedit in honore.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62649)

unt; quia hæc imprimis procedit de delictis commissionis, non solius omissionis: textus autem c. 1. c. De quarta c. Ad aures c. Auditus & c. Cum venissent cit. agunt de negligentia & omissionis delicto, quò Prælatus Ecclesiæ obesse posse, notant hic Vivianus & Strein. n. 3. ad 1. Hujusmodi tamen etiam delictò læsæ Ecclesiæ in integrum restitutionis auxiliò subveniri Lib. 1. tit. 41. n. 17. est dictum. Dein c. Cùm dilectus cit. Spoliatio ob rei gravitatem cum consensu Capituli facta videtur: præfens autem Regula non procedit, quando Prælatus cum consensu Capituli delinquit, Vivianus l. cit. cùm enim Prælatus cum isto constituat ipsam Ecclesiam vel Monasterium, c. Relatum 11. de Testament. cum Capituli consensu factum perinde, ut ab Ecclesia vel Monasterio factum, habetur. Accedit, quod c. cit. etiam à solo Prælato factæ spoliationis exceptio Monasterio ideo solùm & merito obferit, ejusque impediverit restitutionem; quòd possessio castri, quæ Monasterii Prælatus Nobiles dejecerat, fuerit penes Monasterium: quod, cùm ex prælati delictò sicut damnum, sic etiam lucrum percipere non debuerit, super spoliæ actione Jure auditum non fuit, antequam possessione spoliati Nobiles fuerint restituti, Hostiensis, & Panormit. in c. cit.

REGULA LXXVII.

Rationi congruit; ut succedat in Onere, qui succedit in Honore.

SUMMARIUM.

1. Differentia istius à Reg. 55. jam explicata.
2. Ejus sensus Juris decisionibus.
3. Et ratione firmatur.

E Adem ferè, eoque solùm diversa hæc est à Regula Qui sentit 55. supra declarata; quòd, licet Onus utraque, id tamen altera succedenti in honore, altera commodum aliò quod percipienti imponat.

Sensus ergo hòc locò propositz Regule est, *Qui alicui succedit in dignitate aliòve munere honorifico, vel prerogativa, ei etiam in onere sive obligationibus annexis succedit*, ut patet exemplo ejus, ad quem hæreditario jure transit jus Patronatus; cùm hic auctori suo subrogatur, sicut in digniori sede & honoratiori loco in Processionibus & Thurificatione, can. Pia, 16. q. 7. & c. Nobis 25. de Jure patron. sic etiam in curæ ac defensionis onere; ne Ecclesia à potentioribus opprimatur, ejusve bona dilapidentur, aut in alios, quàm destinata sunt, usus convertantur, can. Filius 31. can. Decernimus 32. q. cit. &c. Simili modò successor in Episcopatu aliave dignitate & beneficio Ecclesiastico, sicut honoratur ejus prerogativis, sic etiam pastoralis aliave curæ & obligationibus oneratur usque adeò; ut pro Ecclesiæ necessitate vel utilitate ab antecessore contracta debita solvere teneatur, c. 1. de Solus, quorum omnium

Ratio est; quia in dignitate aliòve munere successor quasi hæres est sui antecessoris, can. Convenio 23. q. 8. Glossa in c. 1. cit. V. Prædecessoris & ibi Vivianus; cùm, sicut hæres in universum jus defuncti, l. Hæreditas 62. ff. de R. J. sic ipse in sui antecessoris ex dignitate vel munere proveniens omne jus succedat, c. Relatum 12. de Testament. ac proinde, sicut ad illum hæreditati, sic ad ipsum dignitati aut alteri muneri vel honori annexa onera & obligationes transmittantur, ut in c. 1. cit. cum Glossa fin. notat Panormit. n. 1. juxta Gregorianum illud, *Cùm honoris augmento cura quoque solvens*

vicitudinis debet accrescere, ut cultui vestium actionis quoque ornamenta conveniant, *can. Rationi 9. dist. 100.* ut proinde jure optimò celebretur sapientia Antigonis, onerum, cum dignitate Principi imminentium, magnitudinem vix ulli aut omnino nulli perspectam, pronuntiantis; quòd, ut Philosopho non minùs, quàm Rege digna voce aiebat, si perspecta esset, nemo facile foret, qui sceptrum & diadema Regium derelictum occupare & humi abjectum tollere non vereretur, *Petra de Potest. Princip. dub. 2. & Roland, à Valle Vol. 1. consil. 366.*

REGULA LXXVIII.

In argumentum trahi nequeunt, quæ propter necessitatem aliquando sunt concessa.

SUMMARIUM.

1. Affines huic sunt Regulæ 28. & 74. jam explicatae.
2. Ejus sensus & ratio.
3. Extenditur ad concessa causâ utilitatis.
4. Etque objecta diluuntur.

1. **G**ermana hæc est geminæ ex supra explicatis, scilicet *Reg. Quæ à Jure 28. & Reg. Quod alicui 74.* inter quas tamen & præsentem Regulam id discriminis intercedit; quòd duarum prior à Jure exorbitantes generatim: posterior speciali aliquo favore personis singularibus: præiens autem Regula specialis necessitatis intuitu factas concessiones spectet.
2. Sentus itaque istius est, *Ea, quæ urgentis alicujus necessitatis intuitu particulari aliquò casu conceduntur, in argumentum trahi & simili etiam casu occurrente,*

aliis permixta existimari non debent. Eodem sensu exaudienda est illa *Pauli JCT. i. Quæ propter necessitatem recepta sunt, non debent in argumentum trahi,* quæ est *162. in Pandectis.* Hinc certè liberorum in potestate constitutorum venditio, necessitate extremâ urgente, patri concessa, neque huic extra casum illum, *l. fin. C. de Parricibus, qui sil. dist. 1.* neque eadem necessitate premente, matri aut avo paterno permixta censetur *Schneidewin. Instit. de Patria potest. Bruneman, in l. cit. n. 1. & Ludwell, in Reg. Quæ propter cit. num. 3.* Hinc esus carniùm in Quadragesima ægro, aut famis tempore aliis aliquando indulgè, ultra necessitatis illius tempus, vel ad personas à privilegiatis diversas porrigendus non est: similique modò ob penuriam Sacerdotum aliquando permixta cumulatio, sive unio duarum parochiarum, vel secularium beneficiorum collatio, facta monachis vel clericis Regularibus, extra casum illum trahenda non est; ne permixta propter necessitatem trahantur in argumentum, contra *Regg. cit.*

Ratio horum & Regulæ est; quia hujusmodi concessiones à communibus Regulis exorbitant & constituunt jus singulare, *l. Jus singulare 16. ff. de LL.* cujusmodi concessiones & jura in argumentum seu consequentiâ non sunt trahenda, *Reg. Quæ à jure & Reg. Quæ alicui cit.* quia illæ odiosæ, hæc vero ob defectum voluntatis in concedente ultra propositâ necessitatis casum particularem se non extendunt, usque adeò ut, quæ alicujus necessitatis intuitu specialiter conceduntur, eâ cessante, permixta desinant esse, aut saltem non sint amplius concedenda, juxta illud *Innocentii Papæ, Quod pro necessitate temporis statutum est, cessante necessitate debet utique cessare, ut Causa 1. q. 1. can. 41.* & huic consono *can. Quod pro remedio 9. ibid. q. 7. refertur & suadet tritum,*

T t t t

Cessante